

הפתרון היחיד לשחרור מכבלי העוני והדיכוי הוא מהפכה סוציאליסטית!

בעוד המערב מגנה את הדיכוי הנורא של האופוזיציה בסוריה, המשטרים הפרו-אמריקניים ממשיכים לדכא את ההמונים המוחים בארצותיהם, בהסכמה שקטה של האימפריאליסטים. למשל, בימים שפרץ גל מחאה שיעי בבחריין, ערב הסעודית שלחה את צבאה על מנת לסייע למלך בבחריין לטבוח במפגינים, בטענה כי היא עושה כן על מנת למנוע מאיראן להשתלט. בפועל, המונרכיות במפרץ הן האוונגרד של מהפכות הנגד. הן הידירות הקרובות ביותר של המדינה הציונית והן המממנות העיקריות של המפלגות המוסלמיות במצרים ובטוניסיה, אשר פועלות על מנת לייצב את הקפיטליזם בארצות אלו. באותו זמן הן תומכות בהתערבות אימפריאליסטית בלוב ובסוריה.

תפקידה של ישראל במהפכה הפלסטינית

ההמונים הפלסטינים ניצבים בפני בעיות דומות. למדינה הציונית עליונות צבאית והיא הוכיחה שוב ושוב כי היא מוכנה להשתמש בכוח זה על מנת לבצע מעשי טבח כדי לשמור על כוחה. מבלי להקטין באחריות של הציונות לסבל הפלסטינים, אנו גם מצביעים על האחריות של מנהיגים פלסטינים בורגניים בשטחים שישראל כבשה ב-1967. הרשות הפלסטינית המושחתת פועלת מזה עשרות בשנים כזרוע של ישראל. בעוד היא משחקת את המשחק של הקמתה המדומה של מדינה פלסטינית לצד מדינת ישראל, הרי שישראל ממשיכה לגנוב את האדמות. כבר בפברואר בשנה שעברה, הרשות הפלסטינית השתמשה במשטרה על מנת לשבור הפגנות של סולידריות עם המאבק ההמוני במדינות ערב. חמאס נוהג באופן דומה, כאשר הוא מאותת לארצות הברית ולישראל, כי הוא מוכן להגיע להסכם עמן תמורת הכרתן בו כשותף לשלטון במיני-מדינה פלסטינית, אם אכן תוקם בעתיד.

אנו תומכים בדרישה לשחרר את כל האסירים הפוליטיים הפלסטינים. לישראל אין כל זכות מוסרית לשפוט את הפלסט-ינים המדוכאים שאת אדמותיהן ואת רכושם היא גונבת מזה שנים.

אספקט חשוב של המדיניות של ישראל וארצות הברית, הוא הניסיון לכפות על איראן להפסיק את פרויקט פיתוח האנרגיה הגרעינית, כאשר הן משתמשות בסנקציות כנגד ההמונים האיראנים ומאיימים בהתערבות צבאית אימפריאליסטית. בעוד אנו מתנגדים למשטר הקפיטליסטי הריאקציוני באיראן, אנו גם מתנגדים לכל התערבות אימפריאליסטית, לסנקציות ולאיומים של ישראל ושל ארצות הברית. אין אנו מכירים בזכות של האימפריאליסטים החליט עבור ההמונים תחת איזה משטר הם יחיו ובאילו אמצעים הם רשאים להשתמש על מנת להגן על עצמם מפני התקפות אימפריאליסטיות.

למהפכנים סוציאליסטים בישראל יש תפקיד חשוב שכן ישראל היא מדינת אפרטהייד לא רק בשטחים שהיא כבשה ב-1967 אלא גם ביחס לפלסטינים החיים בתוך ישראל. הפלסטינים לא רק סובלים מדיכוי מאז הקמתה של ישראל ב-1948 אלא בשנים האחרונות הציונים החריפו את התקפותיהם כפי שניתן לראות מהמספר הרב של החוקים הגזעניים שנחקקו בשנים האחרונות לצד התקפות פיזיות על פלסטינים בתוך ישראל.

היום אנו מציינים את האחד במאי - יום המסמל את המאבקים של מעמד הפועלים והעניים כנגד הניצול הקפיטליסטי והדיכוי בתקופה של הזדמנויות מהפכניות אך גם של סכנות גדולות.

הכלכלה הקפיטליסטית העולמית מזועזעת ועל סף משבר גדול בדומה למשבר של סוף שנות העשרים של המאה הקודמת. החוליות החלשות בקרב המדינות המדכאות את המוני הפועלים והעמים המדוכאים מתחילות להישבר. המהפכות ההמוניות אשר זעזעו את הדיקטטורות במזרח התיכון ובצפון אפריקה דורשות לא רק זכויות דמוקרטיות, אלא עבודה וקץ לעוני. הן מאתגרות לא רק את הדיקטטורים המקומיים, אלא את הכוחות האימפריאליסטים שנשענים עליהם כדי להגן על האינטרסים הכלכליים והאסטרטגיים שלהם. מהפכות אלו מצביעות על אפשרות השחרור הסופי של ההמונים הפלסטינים מהדיכוי הציוני מהנהר ועד הים.

ההמונים באירופה ובארצות הברית שואבים עידוד ותקווה מ"המהפכות הערביות". ככל שהמשבר הכלכלי הקפיטליסטי העולמי מעמיק, והקפיטליסטים במדינות האימפריאליסטיות מחריפים את התקפותיהם על רמת החיים והזכויות הדמוקרטיות של העובדים, כך העובדים במדינות אלו נאלצים להשיב במאבקים שהולכים גדלים ומעמיקים. על ידי השלכת השיטה הקפיטליסטית, הפועלים וההמונים המדוכאים בכל העולם יוכלו לשלוט על גורלם ולבנות חברה של שפע וחופש לכולם.

"המהפכות הערביות" על פרשת דרכים

ההתקוממות בעולם הערבי הוכיחו כי להמונים יש את הכוח ואת האפשרות להילחם למען שחרורם מהאימפריאליזם ומהמשטרים המושחתים שעליהם הוא נשען. אולם הם גם הראו כי לא ניתן לנצח כל עוד המאבק אינו הופך להיות מאבק אנטי-קפיטליסטי. אנו מאמינים כי גורל המאבק הפלסטיני הקשור למאבק של ההמונים במזרח התיכון, יוכרע על ידי המידה שבה המוני המנוצלים והמדוכאים באזור ובעולם כולו יבינו כי הם מוכרחים לתפוס את השלטון בעצמם על מנת לבנות חברה סוציאליסטית בה ישחררו חופש וההמונים ייהנו משפע כלכלי. אנו משוכנעים כי הפלסטינים, גם בשטחים שנכבשו ב-48 וגם ב-67, ישחקו תפקיד חשוב במאבק זה.

המשטרים הישנים והחדשים השתמשו וממשיכים להשתמש בכוח על מנת לדכא את ההמונים. אולם גם "המהפכות הערביות" ניצבות בפני משבר של הנהגה. במצרים ובטוניסיה ההנהגות המוסלמיות מנסות לשתף פעולה עם שרידי המשטרים הקודמים על מנת לקבל חלק מהפירות של ניצול המוני הפועלים. בלוב, האיסלאמיסטיים חברו לתומכים לשעבר של קדאפי על מנת לחטוף את מאבק ההמונים והכניע אותו לכוחות האימפריאליסטיים המערביים ולמונרכיות, וכיום ההמונים בלוב לכודים במאבקים בין כוחות ריאקציונרים שונים. בסוריה, אסד טובח ללא כל רחמים בבני עמו. בעוד הנהגתה "הרשמית" של האופוזיציה, "המועצה הלאומית הסורית", מנסה לשחק את אותו תפקיד שהמועצה הלאומית הזמנית הפרו-אימפריאליסטית שיחקה בלוב. בכל מדינה הכוחות הפרו-אימפריאליסטיים, בין אם הם לאומניים או דתיים, מבינים כי תפקידם הוא לבלום את המאבק ההמוני.

ישראל היא גם מדינה קפיטליסטית המנצלת את העובדים הישראליים. משום שגורלם של הפועלים הישראליים נוגע לנו, אנו תומכים במאבקים של הפועלים הישראליים-יהודים כנגד בעלי ההון, כל עוד הם אינם מופנים לשמירה על הפריבילגיות של היהודים על חשבון הפלסטינים. באותה נשימה, אנו גם מסבירים כי הסיבה החשובה ביותר לכך שאנו תומכים במאבקים של הפועלים היהודים בישראל היא על מנת להחליש את כוחה של המדינה הציונית ועל מנת לסייע במאבק לשחרור הפלסטינים ובמהפכה הסוציאליסטית העולמית. הפועלים היהודים יוכלו לשחרר את עצמם מהעוני רק בדרך של השתחררות מהגזענות הציונית, תוך ראיית הפלסטינים כחברים במאבק. שקיעתה של תנועת האוהלים הוכיחה כי אפילו תנועה עם פוטנציאל כה רב הוכתה בקלות, משום שסירבה להילחם על הזכויות של המוני הפלסטינים והעדיפה לתמוך במדינת ישראל. עד כמה שאנו יודעים, אנו הארגון היחידי בישראל אשר הצביע על הסכנה האורבת לתנועת האוהלים מיומה הראשון.

השמאל בישראל

אנו מאמינים כי המכשול הגדול ביותר למהפכה סוציאליסטית בתקופתנו הוא העדרה של הנהגה מהפכנית של מעמד הפועלים. על כן אנו חושבים כי תפקיד מהפכנים הוא לדון ובמידת הצורך לבקר קבוצות אחרות הטוענות לסוציאליזם או לעמדות מהפכניות. אנו רואים חשיבות גדולה במיוחד לוויכוחים עם קבוצות הטוענות לייצג את המרקסיזם בעוד שבפועל הן לוקחות עמדות פרו-אימפריאליסטיות. אנו עושים זאת לא משום דחף כיתתי, אלא ההבנה כי מהפכה סוציאליסטית אינה אפשרית ללא הנהגה של האוונגרד החמושה בתיאוריה ופרוגרמה ברורות.

הארגון הגדול ביותר של השמאל בישראל הוא המפלגה הקומוניסטית. בנאמו בוועידה ה-26 של מק"י, המזכיר הכללי של המפלגה, מוחמד נפאע, הדגיש את תמיכת המפלגה ברשות הפלסטינית המושחתת ובדרישה להקמת מיני-מדינה פלסטינית לצידה של מדינת ישראל האימפריאליסטית שתמשיך לשלוט על 80% משטחי פלסטין. עמדה זו שוללת את זכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני ואת זכות השיבה של הפליטים הפלסטינים. זו עמדה הממשיכה לתמוך באשליה כי הליך השלום המזויף יביא לפירות בעוד שהוא רק מחזק את הדיכוי הקולוניאליסטי.

עמדתה הפרו-ציונית של המפלגה הקומוניסטית מביאה אותה לשיתוף פעולה עם מפלגות ציוניות. לאחרונה המפלגה אף הצטרפה להקמת רשימה חדשה בהסתדרות יחד עם איתן כבל מהעבודה, קדימה, מרץ ופורשי הליכוד. נכון הדבר שבמקרים רבים מהפכנים נאלצים לשותף פעולה עם כוחות לא מהפכנים ואפילו ריאקציונרים במטרה להילחם עבור דרישות קונקרטיות משותפות. אולם מכאן המרחק רב עד ללקיחת אחריות על הפוליטיקה של הנהגת מפלגות ציוניות.

מק"י מדברת בשני קולות כאשר מדובר בהתקוממות העממית בסוריה. בעוד שזה הכרחי להתנגד להתערבות אימפריאליסטית בסוריה, חלק מהנהגת מק"י הלכו לקיצוניות ההפוכה אשר באה לידי ביטוי בתמיכה בהחלטת הוועידה באתונה, אשר בין השאר קובעת כי "קיימת מזימה כנגד סוריה שמטרתה להחזיר את השליטה וההגמוניה הקולוניאליסטית באזור בדרך של הרס תנועת השחרור הלאומית הערבית... המפלגות שנאספו כאן דוחות כל התערבות או התקפה על סוריה ומגנות את התמיכה באלמנטים פושעים הפוגעים ביסודות החברתיים והורגים מאות

בני אדם חפים מפשע". כך לא נשמעת תמיכה בהמוני העם הסורי בו טובח אסד, כך נשמעת תמיכה בדיקטטורה הרצחנית שלו. יש אכן ניסיונות של כוחות פרו-אימפריאליסטים וריאקציונרים להשתמש במצב ולשרת את האימפריאליזם. אולם אין זה אומר כי אנו יכולים להתעלם מההתקוממות העממית האוטנטית שהחלה באזורים העניים ואשר עשתה מאמצים להתגבר על הפילוגים הכיתתיים. באותו זמן חברי מק"י אחרים מבקרים את הדיכוי של אסד מבלי לבקר את הכוחות הפרו-אימפריאליסטים הפועלים בקרב האופוזיציה, כמו האחים המוסלמים השולטים על המועצה הלאומית הסורית, הקוראת להתערבות אימפריאליסטית.

ארגון אחר התומך בפתרון של שתי מדינות הוא "מאבק סוציאליסטי". אנו משבחים את הארגון על הכרוז שחילק ביום האדמה. בו הם העלו דרישות קונקרטיות למאבקים כנגד הנישול של בני העם הפלסטיני ואשר תורגם מילה במילה לערבית. אולם כרוז זה דן רק באחריות ממשלת נתניהו לשוד האדמות מבלי להתייחס למדינת ישראל וההיסטוריה של גזל האדמות תחת כל הממשלות. כרוז זה גם לא עלה לאתר שלהם. אין זו הפעם הראשונה שכרוז רדיקלי-יחסית המופנה לבני העם הפלסטיני, אינו מתפרסם באתר של מאבק סוציאליסטי (ראו מאמרנו על תנועת האוהלים). לאור העובדה שאיש ממאבק סוציאליסטי אינו טורח להסביר התנהגות זו, לא נותרת לנו ברירה, אלא להסיק כי הדבר נעשה על מנת לא להרתיע תומכים ציוניים.

הארגון תומך בהקמת שתי מדינות סוציאליסטיות ולא במדינת פועלים פלסטינית מהים עד הנהר. במסמך של הוועידה השביעית של מאבק סוציאליסטי נכתב: "אנו מכירים בזכות השווה להגדרה עצמית לפלסטינים ולישראלים כדרך המגשרת ומאחדת את המאבק המפולג מבחינה לאומית. הוויכוח על "מדינה אחת" או "שתי מדינות" אינו רלוונטי כל עוד השליטה היא בידי האליטה הישראלית, הפלסטינית או בידי כוחות המערב."

מרקסיסטים אמיתיים, לניניסטים וטרופקיסטים, אינם ניגשים לשאלה הלאומית מפרספקטיבה ליברלית של "זכויות שוות", אלא מפרספקטיבה של המדוכא ומאבקו לשחרור. מנהיגי מאבק סוציאליסטי אינם מבחינים בין ישראל, מדינה אימפריאליסטית של חברת קולוניאליסטים-מתיישבים, לבין העם הפלסטיני המדוכא שאת אדמותיו גזלו הקולוניאליסטים הציונים. הבעיה של חברת קולוניאליסטים-מתיישבים הנה כי מעמד הפועלים של חברה זו אינו מסוגל להוות המנוע של מהפכה סוציאליסטית. הדרך היחידה בה חלק מהפועלים היהודים יצטרפו למאבק המהפכני, היא על ידי ויתור על הפריבילגיות הקולוניאליסטיות שלהם תוך הצטרפות למאבק המהפכני של בני העם הפלסטיני המדוכא.

אין לנו ספק כי בקרב מפלגות אלו חברי-שורה הרוצים במהפכה סוציאליסטית. להם אנו אומרים: אנו נהיה עמכם בכל מאבק כנגד הדיכוי והניצול, אולם הדרך למהפכה סוציאליסטית עוברת דרך הקמתן של מפלגות פועלים מהפכניות של מעמד הפועלים, לא בדרך של פשרות עם האימפריאליזם, הציונות או כוחות פרו-אימפריאליסטיים בעולם הערבי.

למען ניצחון המהפכה בעולם הערבי

למען מדינת פועלים מהים עד הנהר

למען פדריה סוציאליסטית של המזרח התיכון